

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

תיק 1163192/1

ב"ה

בבית הדין הרבני הגדול ירושלים

לפני כבוד הדיינים:

הרב אליעזר איגרא, הרב שלמה שפירא, הרב ציון לוז-אילוז

המערער:	ת"ז	(ע"י ב"כ עו"ד גד שהרבני)
נגד		
המשיבה:	ת"ז	(ע"י ב"כ עו"ד אורי דון יחיא)

הנדון: כתובה/פיצוי גירושין

החלטה

בפנינו ערעור על פסק דינו של בית הדין האזורי מתאריך ב' שבט תשע"ח 18.1.18, שלפיו, המערער/הבעל לשעבר חייב בתשלום הכתובה במלואה בסך \$55,555.

הנימוקים העיקריים לפסק הדין הם, קשריו של הבעל עם נשים אחרות, ועזיבתו של הבעל את האישה ואת הבית המשותף בהעדר הצדקה, שנחשבת כמרידה באישה.

עילת הערעור המרכזית היא שהנימוקים העיקריים שבפסק הדין לחיובו של המערער בכתובה מוכחים על ידו ושניהם לא הוכחו, לטענתו.

המערער טוען שטענותיה של המשיבה על קשריו עם נשים אחרות, בזמן שחיו ביחד כבני זוג לא הוכחו בבית הדין ולא ניתן לחייב על סמך טענותיה בלבד, אותם מכחיש המערער בנחרצות. גם הטענה שהוא זה שעזב את הבית מוכחשת על ידו, ולדבריו, אדרבה הוא הועזב ולא עזב.

לאחר שמיעת דברי הצדדים ובאי כוחם, ולאחר העיון בחומר הרב שבתיק ובפרוטוקולי הדיון הרבים, ובפסק הדין נשוא הערעור, בית הדין דוחה את הערעור.

התרשמותו של בית הדין האזורי הינה התרשמות ישירה מהצדדים והתרשמותו היא חד משמעית באשר לטענות האישה כנגד המערער.

נשוב ונדגיש שבית הדין הנוכחי אינו נוהג להתערב בדרך כלל בהתרשמותו של בית הדין האזורי, אולם בתיק שבפנינו שבו נערכו דיונים רבים וארוכים, טענות האשה שפורטו באריכות, נראות אמיתיות על פניהן, ויש רגלים לדבר לטענות אלו. משכך גם בית הדין הנוכחי התרשם שהאמת אינה נר לרגליו של המערער בנוגע לטענות הרבות שנטענו כלפיו בין לגבי קשריו עם נשים אחרות ובין לגבי העובדה שהוא זה שעזב את הבית בתחילה ואחרי כן פעם נוספת באופן סופי. טענותיה של האישה הינם טענות קשות ומוצקות. הסבריו של הבעל ושל הנשים שאף הגיעו לביה"ד וטענו שלא

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

היו קשרים ביניהם לבעל, למרות ההוכחות הנסיבתיות שהוצגו, הינם הסברים לא הגיוניים. האדם הסביר לא יקבל הסברים אלו, ואין בהם בכדי לסתור קשרים אלו של הבעל.

חובתנו להדגיש, חיוב הכתובה הוא חיוב גמור, שזמן פרעונו עם הגירושין, כדאיתא באהע"ז סימן צ"ג. ואף שלגבי תוספת כתובה במקום שהיוזמה לגירושין באה מצד האשה ללא עילה מספקת, אמרינן דאדעתא דהכי לא נתחייב לה. אך בד"א במקום שהבעל מתנהג באופן ראוי וסביר, אף שהוא או מעשיו לא מוצאים חן בעיניה ולכן דורשת להתגרש. אך אם מעשיו של הבעל לא ראויים, לא נאמר לאשה תמשיכי לחיות עם בעל זה המתנהג בצורה לא ראויה, אף אם לא התקבלו ראיות מספיקות להתנהגות זו, ברמת ההוכחה והוודאות שהיה אפשר לחייבו בגירושין. אין ספק שבעל לא יוכל לטעון אני אתנהג כרצוני אף בדברים שהאשה נפגעת מהם, וכל עוד אין הוכחות מוצקות לחייבו להתגרש, תפסיד האשה כתובתה, אם תדרוש להתגרש בגין מעשיו. במקרה זה לא נקבל טענתו, אדעתא דהכי לא התחייבתי. (ויש מקום להאריך בגדרי דבר זה, ואכ"מ)

והנה במקרה שלפנינו, יש רגלים לדבר שהבעל קשר קשר אם נשים זרות, שאשה נשואה מקפידה על קשר זה, ואין ספק שאי אפשר לדרוש מהאשה המשיכי לחיות עם בעל הממשיך להתנהג בצורה זו. ואף במקרים שהבעל חוזר ממעשיו ודורש שלום בית חובת ההוכחה מוטלת עליו. וק"ו בנדון דידן שהבעל עזב את הבית, ולכתחילה לא ביקש שלום בית, אלא אמר שרוצה להתגרש כשיסתיימו ענייני הממון. בנוסף לכך אי אפשר להתעלם מהעובדה שהבעל התנהג בצורה שאינה ראויה בשיתוף פעולה עם אחותו לסלק את האשה וילדיו מהבית בו התגוררו כבני זוג. לא ראינו בחומר שבתיק, עילות שהיה בהם בכדי לחייב את האשה להתגרש, אם הבעל היה מגיש תביעת גירושין, הבעל שלא היה מעוניין באשה, עזב את הבית, גרם לסילוקה של האשה מהבית, ורצה שהאשה תתגרש ללא קבלת זכויותיה על פי דין.

חיוב הבעל בכתובה תלוי בסיבת הגירושין ומעשיו של מי גרמו להם, ולא במי שהגיש בפועל את התביעה לגירושין. הדברים נכונים לפעמים גם במקום שאין רגלים לדבר שהבעל עשה מעשים לא נאותים וק"ו במקום שיש רגלים לדבר שעשה דברים לא נאותים, דברים שלא יתקבלו על דעת אשה נשואה. מכל האמור, הדרינן לדינא שחזקת חיוב הבעל בתוספת כתובה לא פקעה.

לאור האמור: בית הדין דוחה את הערעור.

אין צו להוצאות.

ניתן ביום ז' באב התשע"ח (19/07/2018).

הרב ציון לוח-אילוח

הרב שלמה שפירא

הרב אליעזר איגרא